

ŠEPTAJÍCÍ LES

Flüsterwald – Die versteinerten Katzen (Vol. 6)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2023
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Bartoš Tautmanová, 2026
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7022-9 (pdf)

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

SVAZEK II
NOVÁ HROZBA

DÍL DRUHÝ
ZKAMENĚLÉ KOČKY

přeložila Markéta Bartoš Tautrmanová

Lukáš (člověk)

- * knihomol
a dobrodruh
- * musí si zvyknout
v novém městě
- * jeho rodina nemá
o Šeptajícím lese nebo
o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

- * nic ji nezastaví
- * nade vše miluje svého
dědečka
- * hodně se toho naučila
v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná
- * a proto často podniká (zakázané) výpravy

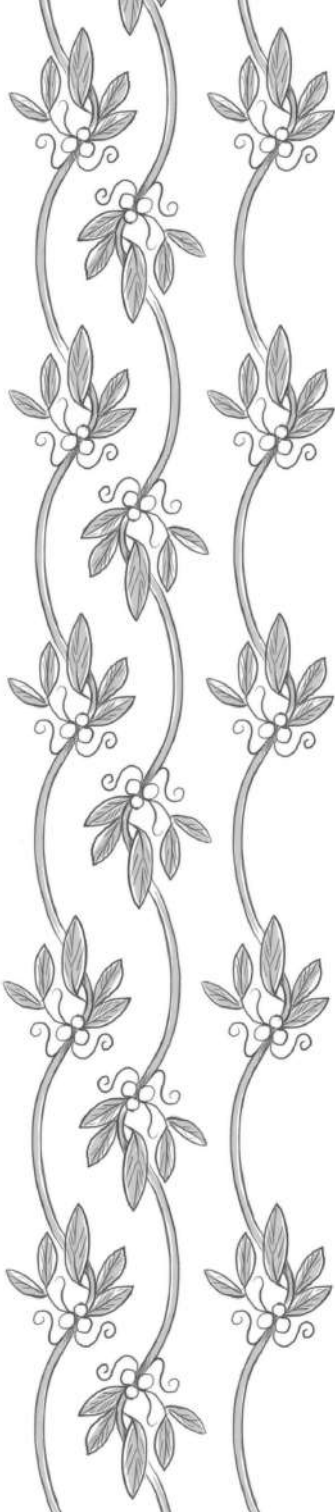
Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je
- * závislý na čokoládě

Panči (kočka)

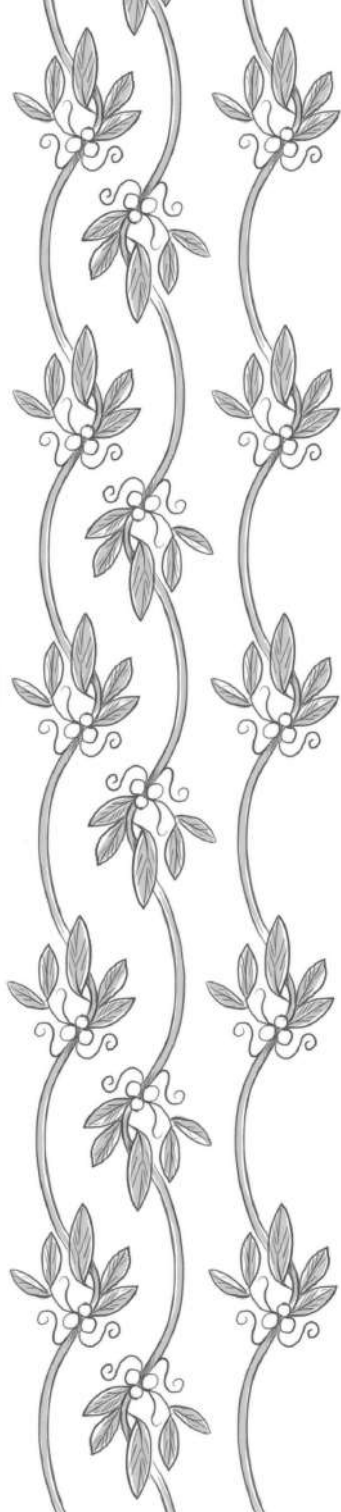
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli

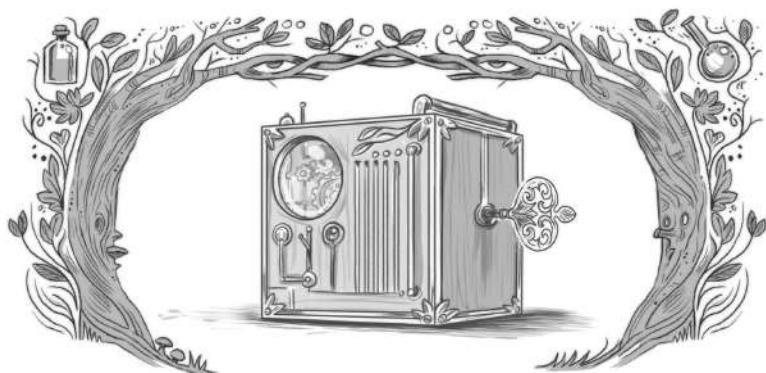

Obsah

- 11 Předmluva
- 15 Teta Štěpána
- 23 Jen špetku
- 31 Návrat do domku na stromě
- 41 Nauka o kočkách
- 49 Nová výstroj
- 57 Příjezd do Kočičího lesa
- 63 Kamenná záhada
- 69 Pečeť tlap
- 77 Kočičí palác
- 85 Výpady útočných koček
- 93 Z deště pod okap
- 99 Pod sněhem
- 107 Pod ochranou pečeti
- 115 Burácející větry
- 123 Sněžné kočky

- 131 🍃 Ve stínu Sněžných hor
139 🍃 Upředená dráha
147 🍃 Zapomnění
155 🍃 Nebezpečná Ella
163 🍃 Raniho hrdinské
dobrodružství
169 🍃 Proměň se!
177 🍃 Na začátek
185 🍃 Na konec
195 🍃 Smělý plán
203 🍃 Beznaděj
211 🍃 Mám toho dost!
219 🍃 Rozloučení
225 🍃 Speciální nápoje
233 🍃 Najdi své vnitřní já
239 🍃 Doslov

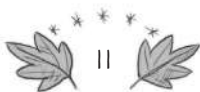

Předmluva

S vítězoslavným úsměvem pozorovala čerpací zařízení. Z její strany bylo zapotřebí jen trochu manipulace, aby ho proměnila v něco temného a nebezpečného. Zařízení teď vysávalo magii Šeptajícího lesa jako vysušená houba. Stále víc a víc, a přitom ještě zdaleka neměla dost. Ve skvostném sále mezi zlatými sloupy bzučela ozubená kola obklopená kamennými sochami.

Zatím nemohla zařízení odklidit, ještě tu byla jedna věc, která se musela vyřídit. Ta se však ukázala jako nadmíru obtížná. Ozval se v ní důvěrně známý pocit netrpělivosti. „Všechno to jde příliš pomalu.“

„Máme toto mocné zařízení, magie funguje a spojení mrkací dráhy mezi vzdálenými lesy je odpojené,“ řekl Chlupáč. „Nemáme snad dostatek času?“

Na sbírající se magii v zařízení upřela pronikavý pohled skrze chuchvalce mlhy, která se kolem ní převalovala. „Po všech těch letech se vrátí srdce lesa v ten nejméně vhodný okamžik. Nemá ani tušení, proč je pro mě tak nebezpečné.“

„Bude lepší, když to tak zůstane.“ Kocour si olízl tlapy.

Chlupáčův klid ji znervózňoval ještě víc, dokonce ji doháněl k zuřivosti. „Doufám, že ochránci toho jednoho Šeptajícího lesa snad porozuměli varování. Běda, jestli se mi připlou do cesty. V případě, že se pokusí navštívit vzdálený les, musíme být připraveni.“

„Špehové nic nehlásili,“ ujišťoval ji Chlupáč. „Vedou v patrnosti celičský Kočičí les.“

„No, to doufám. V opačném případě tu bude stát o pár soch víc,“ ujasnila. „Zatím se nevysálo dostatečné množství magie. Zřejmě budeme potřebovat ještě dva nebo tři týdny. Během této doby nás nesmí nikdo rušit.“

„Jako kdyby toho byli schopni.“ Chlupáč vítězně zamňoukal.

„Nesmíme je podcenit.“ Převalující se mlha při jejích slovech stoupla. Pak se její pohled ztratil v dáli.

„Ochránci lesa, já vás varuji! Tento boj nemůžete vyhrát.“

Dál upírala pohled na čerpací zařízení. Ze zářící hvězdy stvoření se stal parazit.

Vše probíhalo podle plánu.

Teta Štěpána

„Nazdar, moje milovaná rodinko!“

Její hlas se ozval poté, co konečně zazvonil domovní zvonek a všichni se shlukli u dveří. Vítr cuchal tetě Štěpáně vlasy. Měla na sobě elegantní kabát a kozačky ke kolenům. Zřejmě tušila, že v Zimoskalce bude špatné počasí. Zatímco ve zbytku Němcka vládly ještě opravdu příjemné teploty, toto malé městečko již ve své náruči pevně svírala paní zima.

„Sestřičko, jsem tak ráda, že jsi tady,“ švitořila Lukášova máma. „A jen s dvouhodinovým zpožděním.“

„Chvilí to trvalo, než jsem našla vaši vilu,“ odpověděla teta Štěpána vesele stejně vysokým hlasem.

„Panský dům,“ ozvalo se na vysvětlenou důrazným tónem. „Původně.“

„To máš naprostou pravdu.“ Lukášova teta se rozhlédla. „Tak lidskou rukou nedotčený, takřka rustikální. Kdepak je má oblíbená neter a synovec?“

„Ale vždyť stojíme tady.“ Líza přeskočila práh dveří a vrhla se tetě k nohám.

Obě málem upadly.

Lukáš se snažil uvolnit si límec. Na „oslavu dne“ si musel na sebe obléci svetr a pod něj košili. A k tomu plátěné kalhoty. Jako kdyby byl na programu dne závěrečný ceremoniál ve škole nebo tak něco. A jako kdyby to nestačilo, tak ho máma ještě přepadla s hřebenem!

S hřebenem!

Zkusil si zatahat za vlasy.

„Ještě tam máš všechny,“ utrousila máma pravým koutkem úst. „A už si za ně přestaň neustále tahat!“

„Chybí tady jistý synovec!“ zvolala teta, což Lukáš považoval za podnět, aby se taky vystavil větru proudícímu z otevřených dveří.

Tím vyšel výsledek zásahu hřebenem nazmar. Lukáš objal tetu a měl upřímnou radost, že ji zase vidí. Ve vzduchu se rozprostřel závan velkoměsta.

Další přivítání pokračovala v rychlém sledu a na závěr donesl Lukáš a jeho tatka z tetina SUV objemný kufr a větší počet tašek.

„To určitě spořádá hodně benzinu,“ utrousil táta.
„Ale kdeže, je to elektromobil!“ zvolala teta Štěpána od vchodových dveří. „Naprostě šetrný k životnímu prostředí. Už jste také přešli na elektrický pohon?“

„S platem učitele?“ zněla tatškova odpověď a Lukáš začal tušit, jak asi bude probíhat večere.

Nejdřív vše složili v chodbě a až potom vešli do jídelny. Stůl už byl prostřený, což byla Lukášova práce. Udělal to moc rád.

Hlavně že bude konečně něco k jídlu. Vonělo to jako pečeně s omáčkou, s kapkou červeného vína, maso bylo dušené a k tomu jako příloha domácí knedlíky. Jinými slovy, od včerejšího dne držela jeho máti celou rodinu neúnavně v poklusu, rozdělávala úkoly a každému kontrolovala oblečení – ve výsledku vypustil duši i vysavač.

Panský dům voněl jako jaro v horách. Zdalipak by ho jeho dřívější majitel, profesor von Thun, vůbec poznal?

„Mám v kufru pár dárků od vaší babičky,“ řekla teta Štěpána a mrkla nejdřív na Lízu a pak na Lukáše. „Díky, ale tolik knedlíků ne.“

Její talíř byl z půlky plný.

„Zas si hlídáš linii?“ zeptala se Lukášova máma.
„Neustále. Ty také?“

„A co jinak? Jaká byla cesta?“ zajímalo Lukáše.

Měl ten neklamný pocit, že večere nebude mít konce, když se pořádně nezasadí o to, aby se vyhnuli všem úskalím.

„Vlastně docela dobrá,“ odpověděla teta. „Vážně ale nerozumím tomu, proč mi najednou přestala fungovat navigace. Až teprve když jsem vyjela z lesa, tak zase naskočila.“

Lukáš jen bezradně pokrčil rameny.

Ve skutečnosti přesně věděl, co se stalo. Od doby, co bydlel v Zimoskalce, tak už v Šeptajícím lese zažil několik napínavých dobrodružství se svými přáteli Ellou, Ranim, Štěstěnkou a Panči. V lese žila magická stvoření, která mohli lidé vidět jen tehdy, když použili modrý šeptající prášek. Pouze mimo les byla magická stvoření viditelná pro člověka i bez použití šeptajícího prášku. Proto skoro nikdy les, který je chránil, neopouštěla.

Warkové – ochránci všech tajemství lesa – mezitím posílili hlídky na jeho okrajích. Štěstěnka Lukáše a Ellu před těmito oblastmi varovala, aby je nevyhledávali.

Warkové pomocí své magie bránili lidem v tom, aby v noci vkročili do lesa. Výjimkou bylo, když člověk použil šeptající prášek. To pak mohl do lesa bez problému vstoupit. Ale běda, kdyby Warkové poznali, že jsou Lukáš a Ella lidé. To by mělo nanejdůležitější nebezpečné následky.

Kvůli tomu, že už byla tma, navigaci tety Štěpá-
ny částečně zasáhla magie. Bylo štěstí, že auto úpl-
ně neselhalo.

„Vid', Lukáši, že je to tak?“ zazněl hlas jeho máti.

„Naprosto.“ Horlivě přikývl. Jen nevěděl na co.

„To je tak milé,“ řekla teta Štěpána. „Víš, v mém
věku člověk prostě potřebuje postel. A slibuju, že po
zbytek dne budeš mít svůj pokoj většinou pro sebe.“

„Většinou?“ zopakoval Lukáš.

„A co tím myslíš, v tvém věku? Jsi moje sestra
a akorát ti táhne na čtyřicet,“ ozvala se máma.

„A není to na mně vidět právě proto, že mám vy-
nikající spánkový rytmus,“ vysvětlila.

Když pomyslel na nadcházející týdny, Lukáš
si sám pro sebe povzdechl. Přitom mu vůbec tak
moc nevadilo, že bude muset spát na gauči v oby-
vacím pokoji. Jediným problémem bylo to, že kvůli
tomu nebude mít přístup k tajným dveřím na půdu,
které se nacházejí v jeho pokoji ukryté za regálem
s knihami. Na půdě byly schované portálové hodi-
ny a veškeré magické náčiní, které pro svá dobro-
družství potřebovali.

Přinejmenším protentokrát učinil opatření.

Dnes už byl pátek. V posledních dnech srdce
lesa denně kontrolovalo Ellu. Při jejich posledním
dobrodružství, při němž se vydali hledat druhý
Klíč klíčů, na konci Ella pomocí magického rituálu

s klíčem splynula. Od té chvíle pobývala magie Klíče klíčů v ní. Chvilí však trvá, než se její účinek úplně upevní.

A teď ta chvíle nastala. Srdce lesa shledalo Ellu hodnu toho, aby konečně magii Klíče klíčů použila. Ella teď bude moct společně s Lukášem, který měl v sobě magii pečeti, otevřít spojení mrkací dráhy do vzdálených lesů. Od soboty budou moct všichni společně cestovat do jiného Šeptajícího lesa. Lukáš se už nemohl dočkat.

„Já tady zítra tak jako tak nebudu,“ prohlásil.

„Ale jak to?“ Teta Štěpána se zastavila uprostřed pohybu, s vidličkou přímo před otevřenými ústy. „Přespáváš u kamaráda?“

„Lukáš se vytáhl se skvělým nápadem,“ řekl hrdě tatka. „Společně s Ellou vytvořil projekt pro výuku češtiny ‚Čtenářská noc ve škole‘. Zítřejší sobotu tam přespávají obě třídy. Budou se číst knížky, bude se povídat..., zkrátka opravdové dobrodružství.“

„Určitě to bude pořádně napínavé.“ Přikývl horlivě Lukáš.

Bylo dobře, že tatka neznal skutečný plán, který s Ellou zosnovali.

„Ty jdeš dobrovolně do školy?“ Teta Štěpána konečně dovedla vidličku až do úst, žvýkala a polkla.

„Samozřejmě.“ Lukášova máma blýskla očima. „Proč by taky neměl?“

„Ano, správně,“ pospíšila si teta s ujištěním. „Proč by taky ne? Školu má rád přece každý.“ Zamrkala. „A kdo je ta Ella?“

„Kamarádka,“ prohlásil Lukáš.

„Aha, rozumím.“ Teta se usmála.

A ještě předtím, než se stačilo téma rozhovoru stočit jiným směrem, se Lukáš vytasil se soupisem připravených otázek, až se nakonec podařilo večer zvládnout.

V tetiných kufrech a taškách se skutečně nacházely drobnosti, které jí dala babička Alžběta s sebou pro něho a jeho sestru. Knížky pro Lukáše, hadrová zvířátka pro Lízu.

Večer skončil bez větších katastrof a Lukáš si odechl. Když se ale zabalil do deky na gauči, bylo mu jasné, že ho opravdová výzva teprve čeká. Šeptající les vyčkával.

Jen špetku

„Tak tady jsi!“ zvolala Ella. Opřela se o zeď ve třídě a čekala, než si Lukáš konečně všechno vybalil. Pak si ještě musel nafouknout matraci.

Lukášovi bylo už na první pohled jasné, že hořela nedočkavostí, aby mohli použít mrkací dráhu do vzdálených lesů.

Ella byla značně netrpělivá.

„Táta mi tisíckrát vtloukal do hlavy, abych se choval slušně,“ řekl Lukáš. „Zdá se, že ho dost znervózňuje, že dozor bude mít zrovna zástupkyně rektora.“

Ella měla na sobě tepláky, tenisky a vytahanou mikinu.

Lukáš byl oblečený skoro stejně – v teplácích a mikině s kapucí, na nohou měl tenisky. Sobota utekla jak voda a vzrušení narůstalo.

„Klaplo všechno?“ zeptala se Ella.

„Na zástrčku na vnitřní straně svého okna jsem umístil malý magnet.“ Z kapsy vytáhl podlouhlý magnetický kolíček. „S pomocí tohohle hravě zvenčí posunu zástrčku vzhůru.“

Původně chtěl prostě nechat zástrčku u okna ve svém pokoji nezastrčenou. Bohužel kvůli nárazu větru se okno minulou noc otevřelo a teta si dnes ráno stěžovala na průvan. Takže to bylo příliš riskantní, protože teď obzvlášť dávala pozor na to, jestli je okno pevně zavřené.

„Tak pak doufám, že budou všichni po celou dobu ležet ve svých spacácích,“ řekla Ella. „Já už se nemůžu dočkat, až to konečně začne.“

Pan Kombit se kolem nich šoural. Měl oteklé oči a silně kýchal. Na jejich tázavé pohledy odpověděl: „Mám alergii. Ta školní zahrada by se měla zkontrolovat, jestli v ní nejsou nějaké rostliny vyvolávající alergii.“

„Ale no tak, pane Kombite,“ zazněl přísný hlas zástupkyně rektora Abeniové. „Jste alergický na každou trávu a na každý pyl. To bychom museli odstranit celou školní zahradu. A protože je zima, pane kolego, tak nemůže být za váš opuchlý nos

zodpovědná zahrada. Spíš to bude prachem. Tak založte kroužek uklízení!“

„A existovala by takhle možnost?“ Pan Kombit zamrkal plný naděje.

Paní Abeniová ho obdařila pohledem, ze kterého se dala uhodnout odpověď. „Vaše skupinka na vás čeká. A Ello, měla bys už jít sem do své třídy. Mimochodem, s tou čtenářskou nocí to byl znamenitý nápad!“

Pod přísným pohledem zástupkyně rektora si tím Lukáš už nebyl tak jistý. Jestli se Abeniová něco dozví o tom, co má za lubem... Raději si to nechtěl ani představovat. Ale vždyť se na všechno připravili.

„Hodně štěstí. Dvacet hodin,“ zašeptala Ella a mrkla na něho. Odběhla do místnosti, která byla vyhrazena jí a jejím spolužačkám a spolužákům. V každé třídě vykonával dozor jeden učitel a jedna učitelka, přičemž v jedné ze tříd se energie pedagogického dozoru podobala skomírající jiskřičce, v té druhé měla energie spíš sílu lesního požáru. Zástupkyně rektora Abeniová šířila rozohněný zápal pro věc – požadovala čtení s vášní. Zato pan Kombit prahl po nosním spreji a účinném léku proti alergii.

Kolem sedmé hodiny už leželi ve spacácích a střídavě vždy jeden ze třídy četl nahlas a ostatní poslouchali. Bylo to příjemné a Lukáše rozčilovalo, že bude muset co nevidět odejít. Právě četl Armin

z nějaké detektivky. Lukáš měl vlastně raději fantasy romány, ale v téhle knize byla vyšetřovateli skupinka teenagerů.

Krátce před osmou večerní otevřel nenápadně baňku, kterou vzal s sebou z regálu s magickými nápoji a prášky na půdě, a její obsah vypil. Byla to protilátka, díky níž byl imunní proti tomu, co mělo následovat.

Poté odšrouboval víčko od tetiny pudřenky, kterou si pro tento večer vypůjčil. Samozřejmě se v ní už nacházel úplně jiný druh pudru.

Lukáš potom poprosil pana Kombita, jestli by mohl trochu pootevřít okno. Krátce nato jemný proud vzduchu rozfoukal prášek z Lukášovy pudřenky po místnosti a o vteřinu později zazněla symfonie pravidelného oddechování a chrápání. Spací prášek zafungoval.

Lukáš se odhodlal. Natáhl si bundu, vklouzl do tenisek a pak se tiše vykradl z místnosti.

Ella už na něho čekala. „Povím ti, že hned jak budeme zpátky, budu potřebovat taky spací prášek. Při tom hlasitém chrápání.“ Zahihňala se.

Lukáš se doširoka zakřenil. „Pan učitel Kombit má napůl ucpaný nos, ten je slyšet nejvíc. Ale pojďme, radši si pospíšíme.“

Zvedl klíč od vstupních dveří do školy, který opatrně vytáhl učiteli informatiky z kapsy. U zástupkyně

Abeniové by si to nedovolil, bylo by to příliš nebezpečné.

Společně s Ellou běželi chodbou a aulou k hlavnímu vchodu. Když Lukáš otočil klíčem, ozvalo se klapnutí. Navzájem se řádně posypali létajícím práškem, který přinesla Ella.

„Fouká, musíme dávat pozor,“ řekla.

Lukáš udělal dřep, mrkl a odrazil se. Jako katapult do výšky. Tam ho však zasáhl poryv větru, který ho unášel stranou směrem do centra města.

„Vždyť jsem říkala, že fouká!“ zakřičela Ella.

Nasadila si čepici a Lukášovi rychle přetáhla přes hlavu kapuci jeho mikiny.

Krátce předtím, než by ho jako sýrovou jednohubku napíchla špička kostelní věže, podařilo se mu dostat let zase pod kontrolu. Bok po boku letěli s Ellou vysoko nad starým tržním náměstím, nad knihovnou, do které se nastěhoval bývalý profesorův asistent Franklin, až k okraji města. Lukáš v dáli zahlédl panský dům.

„Aspoň vidíš, co já všechno zkusím, když letím za tebou!“ snažila se Ella překřičet vítr.

Pomalů začali klesat. Lukáš doufal, že jeho rodiče ještě sedí s tetou Štěpánou v obývacím pokoji, pijí skleničku vína a klábosí. V tom případě by pro ně byla hračka vklouznout oknem do Lukášova pokoje a pak dál nahoru na půdu.